

pligtens indtræden har man fundet det rigtigst at henskyde spørgsmålet om ændringer i de gældende regler, der findes i § 35 i lov nr. 149 af 10. april 1922, jfr. § 2 i lovbekendtgørelse nr. 377 af 22. december 1954, til behandling under drøftelserne af skattereforment.

Idet iøvrigt henvises til bemærkningerne til de ovennævnte lovforslag bemærkes, at efter forslaget skal tilflyttere ikke således som nu ansættes på grundlag af den i udlandet indtjente eller oppebårne indkomst i det sidste forud for tilflytningen udløbne indkomstår. Det vil jo ofte ligge således, at flytningen medfører væsentlige forandringer i den pågældendes indkomstforhold. Det drejer sig ofte om udlændingsdanskere, der efter i en årrække at have drevet erhvervsvirksomhed i udlandet nu opgiver denne virksomhed for at flytte hjem til Danmark og leve af deres opsparede midler. For at tilvejebringe en naturlig sammenhæng mellem tilflytterens beskatning her i landet ved den første skatteansættelse efter tilflytningen og hans virkelige skatteevne, har man fundet det rettest at foreslå, at reglen om det forudgående indkomstårs indtægt som grundlag for skatteansættelsen fraviges, og at han efter et lignende princip, som efter gældende ret anvendes ved enkers første ansættelse efter mandens død, ansættes på grundlag af sin anslåede indkomst i beskatningsperioden, dog således at denne ansættelse kun er foreløbig og efter skatteårets udløb skal gøres til genstand for regulering efter de til den tid foreliggende oplysninger om hans virkelige indkomst i den pågældende periode. Skattefradragets retten bevirker, at man ved skatteansættelsen af tilflyttere på grundlag af deres forventede fremtidige indtægt må erstatte det faktiske erlagte skattebeløb i det sidst udløbne indkomstår med et skattefradrag i forhold til den fremtidige indkomst. Et tilsvarende forhold foreligger også nu ved ansættelsen af enker efter reglen i statsskatte-lovens § 7, stk. 6. Fradraget beregnes i disse tilfælde som en „ligevægtsskat“, d. v. s. man søger at finde frem til det skattebeløb, som, fradraget indkomsten, vil give en skattepligtig indkomst, der medfører en pålignet skat af samme størrelse som fradraget, hvorved man opnår at tilpasse skattefradraget til indkomstens størrelse. Dette giver anledning til komplicerede beregninger, ikke mindst hvor den pågældende har skattepligtig formue. På den anden side vil et skattefradrag, beregnet på „bruttoindkomsten“, kunne give urimeligt gunstige resultater for den pågældende, og man har derfor foreslået en regel, der giver udtryk for „ligevægtsprincippet“, men i en forenklet form, således at beregningen derved skulle blive lettere, end tilfældet er nu.

Det bemærkes iøvrigt, at såfremt man går over til beskatning af den løbende indtægt, således som tilfældet er i en række andre lande, hvad enten dette sker i forbindelse med indførelse af „skat ved kilden“ eller ej, vil en tilflytter ganske naturligt alene blive beskattet af den indkomst, som han erhverver efter tilflytningen her til landet. Den foreslåede overgangsbeskatning tilsigter at hidføre den samme skattemæssige behandling, som opnås ved et skattesystem bygget op på beskatning af den løbende indkomst, med de modifikationer, som følger af, at man bevarer de gældende regler for skattepligtens indtræden, og — efter overgangsperiodens afslutning — for beskatning på grundlag af det foregående indkomstårs indtægt.

Med hensyn til ansættelsen af den skattepligtige indkomst opstår der særlige problemer i de tilfælde, hvor en tilflytter alene ansættes til indkomstskat til kommunen, uden at dette efterfølges af en tilsvarende statsskatteansættelse for samme periode. Dette vil altid være tilfældet, hvis en tilflytters skattepligt til kommunen indtræder fra 1. januar, idet statsskattepligten da tidligst vil indtræde fra den følgende 1. april, altså fra et nyt skatteår. Endvidere vil det kunne være tilfældet, hvis en tilflytters skattepligt til kommunen indtræder fra 1. juli, nemlig hvis den pågældende f. eks. som følge af bortrejse ikke ansættes til statsskat fra den efterfølgende 1. oktober. Man har derfor efter forhandling med indenrigsministeriet ment, at der bør gives særlige regler for at præcisere, at de kommunale ligningsmyndigheder også i disse tilfælde skal anvende den omhandlede fremgangsmåde ved udfindelsen af den skattepligtige indkomst. Hvor indkomstskattepligten til kommunen indtræder fra den 1. juli og efterfølges af en indkomstansættelse til staten fra den 1. oktober (2. skattehalvår), har man fundet det mindre rimeligt at lade beregningen af kommuneskat for juli kvartal fremtræde på grundlag af en isoleret skatteansættelse. Når man, som foreslået, fører begyndelsen af den periode, på hvilken skønnet over den forventede årsindkomst baseres ved ansættelsen til statsskat for 2. halvår, tilbage til 1. juli, skønnes det, at man har tilvejebragt tilstrækkelig enhed i bedømmelsesgrundlaget til at kunne lade ansættelsen til statsskat for 2. halvår have gyldighed også for kommuneskatteansættelsen på samme måde som ved almindelige skatteansættelser. Kommunerne må iøvrigt ved beregningen af kommuneskatten følge de for beregningen af kommuneskatten i vedkommende kommune i almindelighed gældende regler, og hvor en tilflytter alene ansættes til kommuneskat, må klage over denne ansættelse finde sted, ikke til skatterådet, men på sædvanlig måde